

# СЛАВЯНИЗЪМЪ

## ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата  
всѣки:  
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:  
За година 20 лева сребърни  
„ шестъ месеци 12 лева ср.  
„ три „ 7 „ „  
Единъ брой 20 стотинки.

Свѣко което се отнася до вѣстника  
надписва са направо до  
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не са приематъ  
Ръководителъ назадъ се неврацатъ

За обявления се заплаща:  
За всѣки рѣдъ при пръвѣ плтъ 20 ст.  
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе 5 Ноември 1884 год.

Областното Събрание въ Пловдивъ избрамо за членове на постоянния комитетъ слѣдующитѣ лица:

Ив. Ст. Геповъ, Д-ръ Хакановъ, Д-ръ Янколовъ, Величковъ. Юруковъ, Стамбуловъ, Д-ръ Каматиновъ, поета Вазовъ, Наботковъ, от. Тилевъ.—Сичкитѣ башѣ съединисти и чифликъ башии! Трудиха са хората; правиха митинги за съединението, ходиха по Европа, кънаха са по банитѣ на народенъ сметъ, съединиха Тракия съ Княжеството! Слѣдъ като извършиха преврата распуцнаха съществуещото Областно събрание, изгониха постоянния комитетъ, избраха си свои представители по кефа и угодата и най-сѣтнѣ се нарѣдиха бизи бизе въ постоянния комитетъ! Сега неостава друго, освѣнъ да цѣвти и върже бедната опустошена Тракия!—Слѣдъ сичко извършено въ 3—4 месеца въ тая братска наша старна, идете та кажете, че познатитѣ хора не сѣ имали за цѣль да господствуватъ и да се располагатъ съ труда и имота на народа! Идете та помислете, че въ тѣзи хора има калка патриотизма. Като поклонници на деспотизма, тѣ слѣдъ като взеха въ ръцѣ юздитѣ на управленето, ще видите въ едно кратко врѣме, какви чудеса ще извършатъ. Тѣ ще ограничатъ свободата на печатното слово, ще отнематъ правата на народа, ще прогонятъ по-живитѣ и честни хора, които несподѣлятъ тѣхнитѣ калнави идѣи, ще закриятъ училищата, които отъ 10 дни вече стлжатъ закрити, и злощастната наша Тракия, ще заприлича, на една пуста страна гдѣто ще царува деспотизма въ правия смисълъ на думата!

Е, така ли са мислѣли честнитѣ ония патриоти, поборницитѣ Тракийски, които год. 1876 вѣстанаха противъ турския золумъ и си пролѣха кръвта за свободата на своето отечество?! Съ тѣзи цѣль ли са искаха толкосъ хиляди мъжи, жени и дѣтца, да се располагатъ съ съдбата на една цѣла област, съ тъмно минало хора и съ деспотически начала!—Съдбата на Тракия, вижда са, била една отъ най-злочеститѣ, пѣ народа нека не са отчайва, до ще врѣме, когато създателитѣ на неспособното положение, на деспотизма, ще получатъ своята награда; за тѣхъ Тракия ще бѣде, врѣменно мушия, пѣ отъ послѣ, тѣ ще бѣдѣтъ призрени отъ народа и оскъдени като най-гольми престъпници. Нека блаженствуватъ днешнитѣ яланъ-съединисти, нека си вършатъ волята, нека прислѣдватъ честнитѣ хора, нека располагатъ съ народното благо, подобни дѣйствиия не биватъ никой плтъ траетни, тѣ пѣматъ здрава основа, рано или късно тѣ ще паднатъ и нѣма се въздигнатъ.

Историята е пълна съ живи примѣмѣри, че ония, които сѣ подкрепяли деспотизма, които сѣ вжршили дѣла

противъ волята на народа, които сѣ ограничавали личната свобода, които сѣ произволничали, тѣхната властъ не е траяла за дълго, тѣ сѣ падали съ лошитѣ си стрѣмления и немилостиво сѣ бивали оскъдени отъ общественото мнѣние.

Числото на патриотитѣ въ братската наша страна Тракия, не е съвземъ оничтожено, има тамъ още много честни синове, които доблестно ще са борятъ срѣщу похитителитѣ на народната свобода, които високо цѣнятъ правата народни, и нѣма бѣдѣтъ оставени отъ съдѣйствието и съчувствието на сѣкий честенъ българинъ, комуто сѣмили и драги, народната честь, свобода и достоинство. Само хора съ тъмно минало, съ лакомство за властъ и богатство, съ лошо вѣспитание, ще подкрепятъ днешния режимъ въ една опустошена страна като Тракия, гдѣто едно врѣме сичко е цѣвтило и напредвало, гдѣто са некла народа, за да се избавимъ отъ 500 годишното робство, гдѣто са онеправда народа, за да са създаде нашата свобода.

Мислете и работете, Г-да яланъ-съединисти!

### ПИСМО ДО ЕДИНЪ ПРИЯТЕЛЪ.

IV.

Добрий друже!

Въ прѣдшнитѣ си писма, азъ ти предадохъ въ крапка форма случаятѣ, които станаха въ послѣдно врѣме на политическата наша сцена и са оставили съзѣт по да са произвещеши на чия страна е правдата?...

Всички видѣхме вече и са убѣдихме, че, силната либерална партия са расцѣпи на два лагера, колкото по легко и свързано тѣлѣ съставляваха отнапрѣди, толкова по-отчаяно са ненавиждатъ сега. И това е естествено, до гдѣто са борихме за единъ и сѣщи принципъ, преслѣдвахме една и сѣща цѣль, ние са обичахме и поддържахме, извършили са прѣдателятвото, стана ли „измѣната“, ние са раздѣлихме и завоювахме всѣкий отдѣлно.

Расцѣплението на либералната партия има лошитѣ си страни, но има и добринитѣ си. Това е мое частно мнѣние и мисля, че я ти ще са съгласишъ съ мене. Дѣлата и постѣпнитѣ сѣ които са отличя напоследъкъ твой свитецъ (не са сърди за гдѣто го титулирамъ тѣй) ни показаха, че той не е мислилъ и работилъ за идея, а просто обстоятелствата, слѣния случай сѣ го поставили въ рѣдовѣтъ на либералната партия. Г. Д. Цанковъ е билъ дълго врѣме на турска служба, той е расѣлъ помѣжду нашитѣ вѣковни владѣтели и е займствувалъ много нѣща отъ тѣхъ. Неговия характеръ и вѣспитание сѣ далечъ отъ да го показватъ за човѣкъ съ истинско либерално направление Той е инагчяя и на ината си умира. Такъвъ е билъ той въ турско врѣме, такъвъ е и сега.

Ти знаещъ, че неговото име стоѣше на по заденъ планъ преди прѣврата и че той придоби голѣма извѣстность слѣдъ 1-й юлий. Когато г. Карвеловъ и Славейковъ заминаха за г. Пловдивъ, той остана тука и ние устрѣвихме погледитѣ си къмъ него. Слѣдъ преврата, ние пѣли съ животъ и енергия не са отчайвахми, а чакахми само да видимъ какъвъ край ще взематъ работитѣ, за да са опѣлчимъ противъ пѣляомощията и да заявимъ, че българския честенъ патриотизмъ е готовъ даже на жертви. Благодарение на неспособнитѣ рѣцѣ, които са насха да ръководитѣ съдѣбиятѣ на България, насъ не ни заставиха да чакаме много. Либералната партия броеше въ рѣдовѣтъ си цѣлата интелигенция, всичко честно и свѣтло у насъ и явно бѣше, че ние бѣхме сила, но нѣмаше само

лостъ, койго да ни повдигне, нѣмаше водачъ — лице, въ което да са олицетворяватъ нашитѣ убѣждения, което да представлява побѣдената либерална партия. И ние си го избраха! г. Д. Цанковъ бѣше по него врѣме въ г. София и бѣше единъ отъ другаритѣ на г. г. Карвелова и Славейкова. Той бѣше опитенъ въ работитѣ и нему повѣрихме ние участѣта си.

Азъ съмъ убѣденъ, че г. Д. Цанковъ вѣрваше самъ както и всица, че новото положение на работитѣ ще са удържи за дълго врѣме и че мжно ще бѣде да си издигне човѣкъ гласа за правдата. Той, както и ние вѣрвахме, че правдинитѣ на народа взети съ байонети и съ помощта на рускиятъ маладци, не ще са вземагъ иззадъ тѣй скоро и клонѣше да се помира съ новото положение на работитѣ, като прѣдложи я кандидатурата си за държав. свѣтъ. Но, единъ, два опята отъ негова страна му показаха, че надѣждата не е още загубена и той насърченъ отъ тѣзи си опити, лви са въ качеството си: водителъ на народ. либерал. партия и почена борбата. Ние кипѣхме отъ ненавистъ къмъ узурпаторитѣ и нашая гѣвъ бѣше готовъ да са разрази всѣка манута надъ главитѣ на проклѣтитѣ прѣвратаджии. Както виждашъ: материала бѣше готовъ, чакаше са само вѣтъ и умѣтъ мейсторъ, койго да захване строгнито. И г. Д. Цанковъ залови мѣстото на мейстора и почена една рѣвноста и честна борба, като имаше на страната си унижения народъ и тая борба са продължава съ успѣхъ цѣли 2 1/2 години.

Свѣдѣността, която той засвѣдѣтелствува съ дѣлата и повѣдението си, накара даже прогивницитѣ ни — консерваторитѣ неволно да го уважавагъ и даже да са боятъ отъ него. А ние? ние бѣхме готови за него и въ огъня да са хвърлимъ, само бѣ това? защото знамето подъ което той ратуваше, бѣше священо и защото подъ него воюваха най-предадениитѣ на България нейни синове. Зщо пожела да захвърли това знаме г. Д. Цанковъ, защо той смѣгна самъ отъ главата си побѣдинитѣ вѣщи, които народа туря на побѣдѣлата му глава? азъ не зная, но много пкти съмъ са чудилъ, какъ не му са досвадѣ да са унижи самъ, да разруши въ такъво кратко врѣме, туй, което бѣше създалъ съ такава голѣми трудове? Какво накара г. Д. Цанкова, да наскърби толкова своитѣ приятели, какво го накара да падне въ немилостъ предъ народа? Неговата натура. Той не можаше да бѣде либералъ въ пѣлятата смисълъ на думата, защото инакъ е живѣлъ, инакъ е отхраненъ.

Позадналъ въ една срѣда безинтересна, прѣдадена дълбоко на народнитѣ интереса, влѣзалъ помѣжду хора, които сѣ сторили твърдо намѣрение да пиятъ отъ сѣщната горчива чаша, отъ койго ние и унижения имъ народъ, той са чувствуваше въ неволко положение, ако и да проповѣдваше либерални убѣждения. Щомъ му са удаде случай да са покачи пакъ на властѣта, щомъ са видѣ отъ новъ министръ, близкъ до престола, той взе да чувствува по силно тяжината на маската си и самъ съ собствената си ръка ѣ махна. Чорбаджийскитѣ му наклонности го повлѣкоха въ пкти на своеволията и нечестността. Паучи добрѣ, мой друже, обстоятелствата, вердѣ които г. Д. Цанковъ, бѣ повиканъ да стане ратникъ за потѣпканата ни конституция и ти ще си обяснишъ всяквата тѣзи история. Право казва в. „Свирка“. Ехъ, обстоятелства, обстоятелства!

Какго и да е г. Д. Цанковъ се прости вече съ началата, които проповѣдваше отъ Враца и пожела да хване други пкти. Той намѣрилъ за нужно да издаде едно колкото смѣшно, толкова и позорно „Възвѣние“ къмъ либералната партия, което вѣроятно знаещъ и въ което се очертава въ най-ясни черти душата и характера му. Може ли човѣкъ да остане равнодушенъ и да не възнегодува отъ дълбочината на душата си, когато чува, какъ той нарича нѣкогашнитѣ си другари и послѣдователи. авантюристи, безчестни и т. н.? Ние безчестни!... ние, които го въздигнахме, ние които го прославихме и поддържахме! Не, нѣмало въ този човѣкъ свѣтъ! И защо? За туй, защото не пожелахме да станемъ участници въ произволнитѣ му дѣла, защото поисквахме да останемъ вѣрни на народа си, защото не са съгласихме да хвърлимъ камѣкъ върху измжчени са народъ и да се смѣемъ надъ страданията му! Помисли си: можехме ли ние за хѣтъра на единъ човѣкъ да станемъ предатели, да признаемъ безчестието и срама за ви-

соко дѣло и да ржкопѣщимъ надъ произволитѣ му? Това би било повече отъ престъпление.

Добрата страна, за гдѣто се отцѣпахъ *измѣнителни* отъ нар. либер. партия се заключава въ това:

Г. Д. Цанковъ и неговитѣ привърженици съ своето числене въ редовитѣ на народната либерална партия, само сж питали хубавото и име. Като въспитани въ някакъ духъ, като притѣжаватъ съвѣтъ други възгледи отъ нашитѣ, тѣ не сж могли да мислятъ и дѣйствуватъ като насъ, не сж могли да търсятъ овия свободни възгледи, които ние проповѣдвахме и днесъ проповѣдваме. Тогава естествено е че тѣ само ще ни срамятъ и бържатъ на дѣлото, ще ни компрометирватъ. Гдѣто ще имаме главоболие, гдѣто ще се чувствуваме въ неволно положение, гдѣто ще ни срамятъ винаги, то по добре е да се оттеглятъ съ време за да знаемъ и ние: кой кумъ, кой свать.

Поглѣдни, моля ти се, какви идеи проповѣдва днесъ в. „Сръдецъ“! Да та е срамъ и да си помислишъ, че всичко това са пише отъ българска ржа! В. „Сръдецъ“ са мѣди да прокара таквава убѣждения, които иматъ за цѣль да убиятъ самостоятелността на българския народъ, да го направятъ работенъ и окаянъ.

Статитѣ, които са печататъ въ него дѣшатъ съ такъвъ монархически духъ, като че ли са зарѣчватъ нарочно въ нѣкое трѣтѣ отдѣление. И всичко това са пише отъ хора, които сж ходили по Европа и сж гнили гърди, които сж сѣдели съ години на ученическия столъ. Намѣсто да нежатъ съ себѣ си отъ образована Европа чести и независими характери, намѣсто да си присвоятъ най-либерални идеи, тѣ, — които сж са учили на смѣтка на Българския народъ, сж са завърнали на противъ най-отчаени мрако-бѣси, най-вързи чорбаджии, най-голямъ узурпатори и гърмятъ въ в. „Сръдецъ“ противъ честнитѣ български синове, мѣчатъ се да ни върнатъ въ миналото време, да ни направятъ идноти и „светчи“, безъ да знаятъ, влѣтвиратъ, че това, което тѣ ви дърдорятъ, отдавна е захвърлено отъ образованото човѣчество въ бездѣнна пропастъ, надъ която се раздава само горчивия смѣхъ на свободата и прогресса. Не, не ще сполучатъ тѣ съ радикали да напѣлватъ полицейскитѣ участоци, да направятъ отъ насъ тирани и лакеи.

Ние знаемъ, какъ е откудена нашата политическа свобода, знаемъ какъ сж се борили нашитѣ патриоти, имената на които тѣхнитѣ прѣстѣпни уста спомѣнуватъ на всѣка стѣпна.

Нашитѣ борци не сж мислили да ни надарятъ съ такава свобода, какъто днешнитѣ учени синигери ни проповѣдватъ, тѣ сж мразили отъ всичката си честна душа подобни темъ хора, които сж се крвили изъ мити дупки, когато тѣхъ сж качили на бѣсикитѣ. Днешнитѣ „Сръдечари“ сж отъ рода на хората, които окружавали нѣкогашния бухурешки в. „Огечество“, които сжщо така сж наричали нашитѣ патриоти, чапкѣни, вехранимайковци и т. н. както днесъ г. Д. Цанковъ въ своя „Сръдецъ“ ни нарича радикали, авантюристи, демагози и др. такъви.

Но, ако ние сме хора, то не ще ги оставимъ на мира до гдѣто не ги опозоримъ окончателно. Ще ги накажемъ ние единъ день за дѣлата имъ и ще ги проведимъ при г. Евлогия Георгиевъ, при владиката Панарета и при нѣкогашнитѣ бухурешки чорбаджии да имъ се пооплачатъ. Дано тѣ поне ги научатъ и имъ кажатъ колко сж усѣбли, когато сж ратували едно време прогивъ чапкѣнитѣ и хлапетата.

Когато ние опозорихме творитѣ на прѣзрата, когато въ по-усилни времена побѣдихме, то мислишъ ли ти, че въ честнитѣ български синове не ще да са намѣрятъ сили да се борятъ и противъ г. Д. Цанкова и съмисленитѣ му? Мислишъ ли ти, че и темъ не щемъ ние да отмѣстимъ?

Прощай, мой друже! Пѣвни за гдѣто са малко посьрдишъ. Не може братъ, човѣкъ да не излѣзе вънъ отъ кожата си, когато вижда навредъ подлостъ и глупави работи.

Руссе, 2 ии Ноември 1884 год.

Твой: Л. Ю.

## БИОГРАФИЯТА НА РУСКИЯ БАСНОПИСЕЦЪ.

И. А. Кривовъ

отъ

П. А. Плетнева.

Въ съчинението на баснитѣ, той е показалъ образецъ най-съвършенъ. По видимому, той е създалъ за Руситѣ своята поезия, като се въздушевлявалъ единствено съ тѣхната природа, тѣхния животъ и тѣхнитѣ нрави. Умѣтъ, въображението и язна въ неговитѣ басни представляватъ едно отличително, забѣлжително и прекрасно въ този видъ, както е свойственно на Русския народъ, и както то трѣба да се яви въ истинния поетъ особено въ този родъ. Отъ предшнитѣ си за-

натия Кривовъ преминавалъ къмъ съчинението на баснитѣ, може да се каже, случайно. Въ 1806 год. той билъ въ Москва, гдѣто се запозналъ съ П. И. Дмитриева, на когото баснитѣ се уважаватъ не малко, както и стихотворенията му. Кривовъ се опиталъ да преведе двѣ басни отъ Ла-фонтена. „Дубъ и тростъ“ и *разборчивую невьсту*. Той си показалъ превода на Дмитриева. Опитния баснописецъ тозъ часъ узналъ какъвъ талантъ се крие въ бждущия му съперникъ и го съвѣтовалъ да се не залавя за друго занятие. Кривовъ превелъ тогава още една басна отъ Ла-фонтена *Старисъ и трое молодыхъ*. Така той съ добри съвѣти билъ доведенъ до тоя пѣтъ, койго го докаралъ до безсмъртие.

Мѣжду това, старата му страсть къмъ театралнитѣ съчинения не го съвѣтъ оставила. Въ 1807 година той напечаталъ двѣ комедии: *Модная лавка* и *Урокъ дочкамъ*, сжщо и възшебватата опера *Илья богатырь*, които всичкитѣ били играни въ театра. Първитѣ двѣ са понравили на всички и за това много време останали на сцената (преставлявали ги) Въ тѣхъ има явления, по които може да се узнае умния и на смѣшливъ Кривовъ. Но това било послѣднитѣ му за театра съчинения. Сега той са предалъ изключително въ съчинението на баснитѣ. Не трѣба, прочее, да мислимъ, че тѣхното съчинение е съставлявало за него трудъ не преривенъ и постояненъ. Той отъ време на време са ползувалъ отъ какъвъ да е случай, койго му давалъ съдържанието на басната. Като я приготви, той много пѣтъ я прочиталъ и преписвалъ на особенъ листъ. По черка му билъ старъ и до толкова не разбранъ, штого кога остарѣлъ и самъ немозалъ да си чете ржкописитѣ. Когато той четялъ баснитѣ си другиму, то четението му било тѣй приятно, както и стиховетѣ му. Първий пѣтъ на особна книжка Кривовитѣ басни биле напечатани въ 1808 година. Тѣ биле на брой само 23. Като не гледаме на толкова имъ малко число, то съ знатитѣ скоро станалъ най-забѣлжително лице. Особено го обиняли графъ А. С. Строгоновъ и А. К. Оленивъ, човѣци, които умѣтъ да цѣлятъ талантитѣ на всички родове. Императора Александръ Павловичъ признавалъ успѣхитѣ на Кривова като заслуга предъ отечеството и щедро го награждавалъ. Императрицата Мария Теодоровна го удостоила съ личното си участие и, като го повикала при себе си, обичала да слуша това, което е той напѣсалъ ново.

Свършено еднообразенъ и спокоенъ животъ са почналъ за Кривова, когато са опредѣлилъ на служба въ Императорската публична библиотека, гдѣто отишелъ и да живѣе, още отъ 1812 година. Той тука преминалъ всичката си останала половина часть отъ живота, съ исклучение на послѣднитѣ четири години. Въ кхщата ту имало три стаи, отъ които една оставала почги бѣзъ опредѣление. Като нежененъ човѣкъ, той малко обрѣщалъ внимание на порядъка въ жилището си. На временѣ само му идвало нѣкаква си ухага. Веднаждъ той накупилъ най-блѣстѣщи вѣщи, сжкзи мо била, коври и богати столови принадлежности (за маса). Но това не влизало въ числото на неговитѣ привички; любовитството му са скоро наситило на тѣзи украшения. Даже и въ отношение къмъ себе си Кривовъ билъ небреженъ, и, нѣкога само, заедно съ другитѣ са шегувалъ, по неволя, и са смѣялъ. Той обичалъ много глѣлжитѣ, когато отъ улицата влизали въ стаята му, гдѣто ги хранилъ съ зърна. Расходкитѣ тоже не му се вравчили, а стоялъ въ дома си въ стайното си облѣкло. Но дѣятелния му умъ не преставалъ никога отъ да работи; трудно може да се покаже на другий писателъ, койго да е билъ по умѣтъ отъ него, по основателно да разсѣждава и по предназливо да се отнаси къмъ другитѣ човѣци.

Дѣлността не била тѣжка за Кривова, само въ нѣкои дни, той трѣбало да нарѣди отново влѣзитѣ въ библиогената книги, или да наглези книгитѣ за четение на посетителитѣ. Отъ природата той ималъ наклонност къмъ животъ неподвиженъ, а тѣзи служба още повече го пручила. Отъ сутринъ до обѣдъ той винаги си оставалъ въ дома; за обѣдъ ходялъ повече въ Английския клубъ. Често вечеръ ходялъ въ Алексия Николаевичъ и Елисавета Марковна Оленови, гдѣто го считали за рознина. Кривовъ имъ билъ тѣй напълно предаденъ, штого веднаждъ казалъ на Елисавета: „когато приближи послѣдния ми часъ, азъ ще дойда да умрѣ тука при васъ“. И наистена, като усѣтилъ единъ пѣтъ приливъ на кръвъ отъ главата си, той боленъ съ голѣмъ трудъ дошелъ въ тѣзи къща и трогателно казалъ: азъ назахъ, че ще дойда да умрѣ при васъ; погледнете ма. Но била му указана на време помощъ и той оздравялъ.

Като не гледаме на това, че събраното на баснитѣ на Кривова и сега съставятъ не голѣма книга (около 200 басни), а въ първото издание е била още по-малка, но нему, като на поетъ, въ 1818 год. му била указана най-блѣжава почестъ отъ Императорската Русска Академия, въ койго той още отъ 1811 година билъ дѣйствителенъ членъ. За голѣмата полза на Русския народъ и за ползата на отечеството отъ неговитѣ

басни, Академията го наградила тържественно съ златна медаль, съ какъто почела тогава и Карамзина за неговата *История на Русското Государство*. Кривовъ въ продължение на всичкия си животъ (повече отъ 70 години) винаги се ползувалъ съ приятелството и любовта на най-знаменититѣ Руски писатели. Ако го окржмѣтъ съ имената имъ, то ще излѣзе поголямъ периодъ отъ Русската литература, Д-ржавенъ, Неледийскій — Мѣлѣцкій, Капиевъ, Озеровъ, Дмитриевъ, Карамзинъ, Гидѣичъ, Жуковский, Батюшковъ, князь Вяземскій, баронъ Делъвичъ, Баратынскій, Пушкинъ, — всичкитѣ биле свързани съ него въ искренностъ, единодушие и братство. Той, отъ своя страна, при всичкитѣ си привички къмъ еднакъвъ животъ, приемалъ участие въ тѣхнитѣ занятия като чувствувалъ всичката важностъ на трудовитѣ имъ за общественото образование. Отъ това и въобщито мѣние не е за никого тѣй казано, съгласно и неизмѣнно, както за Кривова. Ако глѣдаме по различнето на вкуса и по другитѣ обстоятелства, рѣдко похвалятѣ за единъ писателъ биватъ безъ раздѣления; но за името на Кривова отъ всѣкъ дѣ се чувало еднакъво. Най-угѣшателната награда за неговия талантъ било това неочеяено внимание, съ което са той ползувалъ отъ високитѣ лица на императорския домъ. Императрицата Мария Теодоровна го посьтила когато той билъ боленъ. Той до смъртта си пазилъ цвѣтията, които, въ разни случаи му пращала Императрицата. Двѣмата Императори, Александръ Павловичъ и братъ му Николай, го награждавали най-щедро, като писателъ и гражданинъ. Неговия бюстъ билъ проведенъ въ числого на подаряктѣ на наследника отъ Августейшитѣ му родители на новата 1831 година. Съвѣдъ, отъ всѣко лице на царското семейство, той билъ посьрщаанъ съ искренностъ, радостъ и ласкавостъ.

Иностранцитѣ сжщо показали още при живота му уважение къмъ неговия талантъ. Въ 1825 година, въ Парижъ, се напечатали 86 басни Кривова преведени на италиянска и францужки язици отъ най-добритѣ тогавашни поети. Въ това издание са намѣрвало още и портрети на автора и нѣколко рисунки. Имало още нѣколко преводи на францужкай и немския язици. Въ Россия незнаатъ другий да са е пачаталъ въ толкова голѣмо количество и толкова пѣтъ както Кривовъ. Шчаслено е, че всичкитѣ екземпляри на баснитѣ отъ първото имъ издание до неговата смъртъ са распродали по Россия около 77,000.

Природата дала въ даръ на Кривова не само тѣтъкъ умъ и щастливъ талантъ, но и удивителна твърдостъ въ изпълнението труднитѣ дѣла, които той предприемалъ. Привичката къмъ бездѣйствието и равнодушието го направили штого когато са залови за работа да я извърши съ се сърдце. Може да се каже, че тогава търпението му са равнявало на силата на душата му. Щомъ нѣщо въ басната му са не хареса той непремѣнно трѣбало да го измѣни. Тѣй напр. басната „дубъ и тростъ“ той и преработвалъ до десетъ пѣтъ. Съ твърдостта на волята си, той безъ учитель, а само съ помощта на лексикона и граматиката изучилъ, въ 51 година отъ живота си, грцкия язикъ, койго преди никакъ не знаалъ. За двѣ години толкова успѣлъ да го научи, штого можалъ да прочита свободно съчиненията на всички грцки поети, отъ Омера до Анакреона. Малко по послѣ, като чувалъ една жена да чете по Английскій, той изучилъ и него. По нѣкога празнитѣ работи заемали неговата рѣшителностъ до такава степенъ, штого той не ги оставалъ, до като не ги доведе въ изпълнение. Веднаждъ, като видѣлъ единъ вѣнѣцъ, понравилъ му са и самъ са рѣшилъ да направи — затворилъ са въ стаята си и казалъ, че въ продължение на двѣ недѣли трѣба непремѣнно да го направи. Това странно увличание тѣй го увладѣло, штого, щомъ вѣнѣкъ сганило, пожаръ той тутакси ставалъ, обличалъ са и било близо или далеко той отивалъ. Той е билъ склоненъ къмъ бездѣствие само по натура, а мисълта му търсила трудъ като необходима пища. Отъ съва книга, Кривовъ, глѣдалъ да извади изражения и чрти, съ които, по вече отъ други умѣлъ да са възползува при удобенъ случай.

Трѣба да забѣлжимъ, че Кривовъ въ сичкитѣ си басни е умѣлъ строго и величавно да запази единъ и сжщий духъ, мѣдръ и наставителенъ, удивително спокойствие и неогразимо убѣждение. Когато е говорилъ за въспитанието, то въ неговитѣ правила са е чувало гласъ опитенъ, разуменъ и любовъ къмъ отечеството. Като описа въ какви видове са явива лъжовната дружба, той нищо не отпуща отъ очитѣ и богатява нашия умъ съ най-тънцитѣ съображения. Слабоститѣ и пороцитѣ на човѣцитѣ сж представени въ него тѣй, штого на читатели живо са представятъ тѣхнитѣ дѣйствия. Мѣжду това, нивадъ нѣма въ сжжденията и проговоритѣ на Кривова раздражителна самонадѣянностъ, а рѣшителна самоувѣреностъ. Той е водилъ своето сжждение тѣй спокойно, тѣй постепенно и тѣй умѣрено, штого не е било възможно да са защити нѣкой отъ силата на ума му, нито пѣкъ, най-малко да са оскърби отъ злоупотрѣблението на властта му който му

бѣла дадена отъ природата. Ако е имало двѣ противоположни една на друга ларви, той не е угодявалъ, не е лѣгалъ, еднава коя да е отъ тѣхъ, а е показвалъ като мждръ и неподкупимъ съдѣи, гдѣ е истинната и подъ такъвъ начинъ ги е смарявалъ. Най труднитѣ въпроси, които са касали до религиозна, учени, нравствени и други предмети, той намѣрвалъ срѣдство да ги рѣши тѣй добръ, щото не са явявало никакво възражение. Отъ Княжнина до Гоголя, въ течение на 50 години, той слѣдилъ не само като наблюдателъ за всичкитѣ мнѣния, но и като писателъ самъ дѣйствувалъ, като, въ сѣщото време, пазилъ до живота си своитѣ твърди начала, своитѣ убѣждения, равния си гласъ и святата си истина. Той съ никого не са каралъ, никога не опровергалъ, никого не е мразилъ, никого не е излѣгвалъ; той само мислил и дѣйствувалъ самоотвно.

Като разберемъ внимателно характера на Криловитѣ мисли, поучителната му зрѣлостъ, трѣба да се съгласимъ, че той високо е цѣнилъ писателитѣ и е дошелъ до това съвършенство съ което всички да му са чудатѣ. Въкашния му животъ, толкова тъменъ за изучаване, покривалъ невидимата дѣятелностъ на душата, на вътрѣшния животъ, койго е постоянно бодрствувалъ за общото добро. Въ преработването на баснитѣ Криловъ, ни е оставилъ прекрасенъ примѣръ. Всячко въ тѣхъ е доведено до изражения толкова безискусствени и съгласно съ природата, щото може да се каже, че въ ума му са намидали готови всичкитѣ стихове. Гоголь казва за Крилова тѣй: „Неговитѣ басни народното достойнство, съставляватъ книгата на мждростѣта на самия народъ.“ Всяка негова басна има историческо происхождение. Като не глѣдаме на негово равностоиме къмъ съвременнитѣ събития, той въ сѣщото време слѣдилъ и въско събитие върѣ въ господарството; на всичко си подавалъ гласа, и въ този гласъ се чувало разумностъ. Въобщо него го занимавали важни въпроси. . . Въ неговата книга за всички има уроци, за всичкитѣ степени въ господарството, като се начене отъ висшия сановникъ, до послѣдния работникъ, койго работи въ низскитѣ редове на господарството. Нито единъ поетъ не е успѣлъ да направя своята мисль тѣй чувствителна и да се изражава тѣй достиживо за всички, както Криловъ. Поетъ и мждрецъ — въ него се слѣл въ едно. Въ него е всячко живолично, като се начене отъ изражението на природата до предаването на най малкитѣ оттѣнки на разговора, дадени съ живи душевни свойства. Всячко е тѣй казано добръ, тѣй намѣрено вѣрно и тѣй силно усвоено, щото може да се определѣ въ какво се състои характера на Крилового пера. Стаха му е сѣщо добръ. Накакъ не можемъ определѣ неговитѣ свойства: звученъ ли е, лекъ ли е или тѣжакъ. Звученъ е той тамъ, гдѣто предметъ въ него звучи; движи се, гдѣто предметъ се движи и става изведъждъ лекъ, гдѣто трѣба.

Свършили са 70 години отъ живота на Крилова, когато минали 50 години отъ врѣмето на напечатването на неговото съчинение „Филомела“. Русскитѣ литератури поискали тържественно да отпразднуватъ дена на рождението му заедно съ юбилей на авторския му животъ. Министра на Народното Просвѣщение изискалъ съзволението отъ Императора за предполагаемия се празникъ. На 2 Февруарий 1838 година празника билъ извършенъ въ Петербургъ съ пълно великолѣпие. Щѣмало нито единъ челоуѣкъ, койго да не би дѣйствувалъ за успѣха на тоя народенъ празникъ. Императора, въ изявление на височайшето си благоволение къмъ баснописца, далъ му въ тоя денъ орденъ Св. Станиславъ съ звѣзда отъ втора степенъ. Великииъ Князове Николай Николаевичъ и Михаилъ Николаевичъ, дошли да поздравятъ Крилова. Министра на Народното Просвѣщение, Оленинъ, Жуковский и други литератури го посѣтили на обѣда (гдѣто се намѣрвали до 300 души) приготвени съ рѣчи и стихотворения Жуковский между другото казалъ така: „Ний ви благодаримъ, първо, за толкова щастливи минути, които преминахме въ бѣседа съ вашия генай; благодаримъ за нашитѣ юноши отъ миналого, настоящето и бждущитѣ поколения, които съ вашето име наченаха и ще учатъ да обичатъ отечественния языкъ, да разбиратъ изящното и да се запознаятъ съ чистата мждростъ на живота; благодаримъ за Русския народъ, комуто въ стихотворенията си вий тѣй вѣрно сте изказали неговия умъ, и, съ такава прелесть сте дали толкова дълбоки наставления; най послѣ благодаримъ ви и за знаменитостта на вашето име: то е съкровище на отечеството и е внесено въ дѣтописитѣ на нѣговата слава“.

Въ заключение на тържеството, приехтвувашитѣ на празника се съгласили да дѣйствуватъ, щото въ паметъ на това събитие да се изкове медалъ съ изображението на Крилова. Когато било извѣстено за това на Императора, той повѣлелъ да се изкове медалъ насчетъ на хазната и да се открие подписна за съставяние на постояненъ капиталъ, съ процентитѣ на койго да могатъ да се издржатъ въ учебнитѣ завѣдения момчета подъ название „Криловски стипендияти“. Криловъ сѣ

при живота си намѣрилъ двѣ сироти въ Петербургската гимназия на сметъ на суммата, събрана въ прославине на неговогo име.

Отъ 1841 година Криловъ оставилъ за винаги служба и преминалъ да живѣе отъ библиотеката на Васильевскитѣ островъ. Отъ Императора бало заповѣдано да му се дава пенсия 11.700 рубли ассигнация (бу мажи). Той, като усинилъ семейството на крѣстаницата си, намѣрвалъ забава да учи дѣтцата и да повтаря уроцигъ по музиката. Криловъ прожилъ до 1844 година и умрѣлъ на 9 ноември. Императора за смъртта му, заповѣдалъ да отпуснатъ 9000 рубли ассигнация. Санкт Петербургския университетъ и Академията на наукитѣ приели участие въ изявление послѣдната честь на Крилова, като на свой членъ. Най-знатнитѣ лица на господарството и хората съ най-просото уважение съ равно чувство на прискрбие, придружавали тѣлото му до Александр Невската лавра, гдѣто било погребено на тамошната гробища. Главата на Крилова украсявалъ лавровия вѣнецъ, съ койго той билъ увѣчанъ въ дена на своя юбилей. На гърдитѣ му лѣжели цвѣтата, които му била дала Императрицата Александра Федоровна и които той пазилъ като сватия. При закриването на гроба била турена тука медалъ въ паметъ на станалия въ негова честь празникъ.

Праздателността на съотечественнитѣ къмъ великия баснописецъ не истинала и слѣдъ неговата смъртъ. Послѣ почегитѣ, които му указали при живота и погрѣбенето, всичкитѣ пожелали да му въздигатъ паметникъ и съ това да му увѣковчатъ славата въ найотдалеченото погметъ. И това общо желание било удостоено съ съзволението на Императора. Подписката за паметника на Крилова, която се произвеждала по всяка Россия, дала възможностъ да се украся Петербургъ съ изображението на тогово, койго съ своитѣ тихи трудове увѣковчилъ славата на Русското отечество. Колосалната бронзова статуя на баснописца, на гранична плоча, украсена съ бронзови изображения на главнитѣ лица отъ неговитѣ басни е направена отъ извѣстия Русски скулпторъ Биронъ Кюдтомъ и поставена въ Лѣтната градина, близо до главната аллея.

Превелъ *Ив. Христовъ.*

#### Станция Сиверская (на Варшавския жельз. пѣтъ).

Не само въ единъ Петербургъ се намиратъ искусствени хайдуги. У насъ стана жъртва на хайдугитѣ една отъ звѣздитѣ на Петербургския драматически театръ. Беше хубава вѣчеръ, стопанитѣ на една къща отишли да се разхождатъ, мѣжду това хайдугина като узналъ че въ тая къща живѣе една богата личность, подумалъ да се възползува отъ това. Съ тѣй цѣль, той намѣрилъ слѣба, въскачилъ са на втория катъ, и като преспокойно отворилъ вратата на балкона, влѣзълъ въ стаята, гдѣто като пипалъ въ тъмнината по массата, намѣрилъ кибригъ, и хайдугина пристѣпилъ къмъ работа: благодарение на освѣщенаето, той възлѣ на артистката сичкитѣ драгоценни вѣщи и пари, слѣзълъ по слѣбата и са свирлъ. Слѣдъ връщането на стопанитѣ, кражбата се открила, и се оказала до 3000 рубли. Наченали да търсятъ; подозрѣнието паднало на слугитѣ, които ги и заирѣли, но, разбира се нищо не намѣрили. А кой билъ настоящия хайдугинъ? Петербургския „Ванка“ койго въ настоаше врѣмя, както се чува, призналъ се въ кражбата си и се оказалъ че е Петербургския жител Тимофѣевъ.

#### Пишжтѣ ни изъ Звенигородна слѣдующето:

Тия дни Звенигородския търговецъ Алексѣй Пузирниковъ, владѣлецъ на нѣколко дюкени въ градъ, проводилъ сина си Николая, 19 годишенъ, съ единъ работникъ въ Москва, за да купува стока. Младия Пузирниковъ, като изпълнилъ поручението на баща си и като се връщалъ назадъ на половината пѣтъ, слѣзълъ отъ коня и, като вървѣлъ изъ гората, близо при селото Одицово, зель да гърми изъ револверъ, койго билъ у него. На замѣчането на работника, че съ това не трѣба да се шегува, че може да убие нѣкого, той отговорилъ: тѣбе какво ти влиза въ работа? — Ако би и себѣ си! Подиръ това той упрѣлъ револвера у гърлото си, — гръзналъ и, младия челоуѣкъ падналъ на земята и умрѣлъ. Какво го е накарало на самоубийство? — Неизвѣстно.

#### Сядъ надъ дѣтца.

Въ едно изъ послѣднитѣ засѣдания на С.П.Бургския Окрженъ сядъ, по първото отдѣление представлява грозна картина. Подъ конвоя на жандармитѣ съ голи саби, седѣли на пейкитѣ на подсѣдимитѣ дѣтца—майки, които сж обвинявали за кражба на сребро изъ столовата на солдатския артель. Изъ задъ високата преградка, която отдѣлява пейкитѣ на защитницитѣ, отъ пейкитѣ на подсѣдимитѣ, едвамъ са виждали четиретѣхъ главички на младитѣ подсѣдими; на рѣдѣтъ стоилъ и стария поупателъ на краденото. Когато председателя пред-

ложилъ да станатъ и дадатъ своитѣ показания, дѣтцата съвѣкъ не са виждали и почвали отъвѣтитѣ имъ да предаватъ защитницитѣ. Едно отъ дѣтцата помагало на готвача въ единъ артель и откраднало столового сребро, което послѣ го дало подъ залогъ въ каситѣ съ посредството на голѣмъ другаръ. Паритѣ които сж получили отъ това, дѣлили са мѣжду участницитѣ, които ги харчили за лакомства. Най младия отъ подсѣдимитѣ частосърдечно се призналъ и изказалъ другитѣ. Двама отъ послѣднитѣ са упорно отказвали. Дѣтцата, както се виждало, ясно нищо не знаели отъ това, което ставало около тѣхъ и съ любопитство глѣдали невиденото имъ друга пѣтъ. Тѣхъ никакъ ги не било страхъ и безгрижно си шинели помѣжду си и подсмивали. Предложението на председателя обрнато къмъ дѣтцата, да се възползуватъ отъ послѣдното слово и да кажатъ нѣщо си за свое оправдание, произвѣлъ пълно млчание. Присяжнитѣ засѣдатели слѣдъ кратко съвѣщание изнесли оправдателенъ вердиктъ, на основание на когото Сядътъ обявилъ дѣтцата свободни.

#### Новъ женски костюмъ.

Нѣкоя си Митрисъ Квангъ, имала намѣрение да открие изложение за изнабрена отъ нея женска дрѣха, която е длжна да служи, така да се каже, за съвършеното замѣняване на фуститѣ. За пръвъ пѣтъ тя предлага костюмъ, койго състои отъ горня дрѣха съ не голѣми предници и дълга фуста, а подъ нея панталони, които въ нищо не би стѣснявали свободата на женского ходѣние.

## РАЗНИ

Единъ отъ артиститѣ на Виенското театро, Жозефи, изнабривъ ново срѣдство за умиряване строптивнитѣ характери и най напредъ го направилъ на Церлина Друкеръ, пѣвица съ прекрасенъ гласъ, която съ своитѣ каприции немилосърдно мѣчела дирекцията на театро. Веднѣжъ тя се отказала да участвува въ единъ спектакль, назначенъ на слѣдующия денъ, и проводила слугинята си да каже за това на директора. Жозефи случайно като чулъ разговора и съ слугинята, изведжжъ съ високи гласъ са обрнвалъ къмъ едного отъ своитѣ другари: „Извѣстно ли ти е, че на утрѣшния спектакль у насъ ще бжде краля Миланъ?“ — Церлина Друкеръ като чула това, по скоро повикала назадъ слугинята си и и рекла: „Не ходѣте, азъ са раздумахъ; утрѣ ще пѣмъ“. Вѣчерта на слѣдующия денъ тя отишла на сцената съ надѣжда да види Краля; но него го нѣмало въ театро и пѣвицата съ безпокойство питала сѣкиго: „Дойде ли Кралятъ? Скоро ли ще дойде той?“ Краля така и не дошълъ, а другитѣ артисти отъ душа се смѣяли на остроумното измамване пѣвицата отъ тѣхния събрать.

Народното Събрание въ София въ едно отъ послѣднитѣ си засѣдания, едногласно приело сключената конвенция мѣжду княжеството и Ист. Румелия.

Румелийскитѣ съединисти, лакен на Гавриалъ паша въ Пловдивъ, испратили една парична помощъ на в. „Срѣдецъ.“ Хората са приглеждатъ бизъ бизе.

Съобщаватъ ни изъ София че дѣдо Д. Бошняка изъ Враца и Цеко Вълчевъ изъ Рахово, оставили Цанкова и се отказали да го поддржжтъ, по причина на компромиса му съ консерваторитѣ. Почти сичкитѣ Цанковисти напуснали сватеца, остава само Тома Кърджиевъ.

Погледнете „Срѣдецъ“ и го сравнете съ „Отечество“, ще видите че една майка ги е родила, свѣкашъ че ли си плюли въ устата! каквото пише единия, същото разянява и другия. Болшинството въ камарата лопево, депутатитѣ слушали Каравелова и Стамбулова, сичко се вършало незаконно и България пропадала! Ехъ лакен, плачите вие за блаженното врѣме по преврата, то пѣма го вече. То са измина! Помирете са поне съ положението си. Стига сте са карикатуряли!

Съ височайше одобреній декретъ подъ № 30409 отъ 23 Октомври т. г. заповѣдва се да се внесжтъ за разглеж-

дание въ I-та сессия на IV обикновено Народно Събрание изработенитъ законопроекти за даждията върху недвижимитъ имоти (емлякъ) и за патентитъ.

Съ височаше одобреній докладъ под № 30867 отъ 27 текущій Октомврий, разрѣшава се да се внесе въ Народното Събрание за разглеждане законопроекта за господарственитъ чифликски земи.

Прочутия стенографъ Безимешекъ, билъ повиканъ за такъвъ отъ Обласното събрание въ Пловдивъ, което испъдило своитъ стенографи, защото биле българи и радикали.

Мѣжду ученицитъ въ Руссенската реалка, вижда са, нѣкои външни лица сѣятъ раздори, като подучватъ ученицитъ да се бунтуватъ противъ учителитъ си. Тѣзи подстрекателства непременно ставатъ чрѣзъ нѣкой ученикъ. Г. Г. учителитъ трѣбва да испитатъ тѣзи работа по-облизно и виновния ученикъ да се исключи изъ училището, за да не развращава ученицитъ.

Българскитъ основни училища въ Пловдивъ стоятъ затворени отъ 10 дни, по причина, че настоятелството са занимавало съ „сѣдинението“, и нѣмало врѣме да се погрижи за заплатата на учителитъ. Патриотическитъ газети: Марица, Сѣдинение и Н. Гласъ мълчатъ като издждени и нищо неспоменуватъ върху този фактъ. Дѣцата си губятъ златното врѣме, а голѣмцитъ правятъ превратъ!

Разискванията, пренията и възраженията въ камарата на Гаврилъ папа, биле твърдѣ кесатъ! Тамъ друго не са чувало, освѣнъ: да, да; не, не; прието!

На Сръбдечаритъ, много имъ станало мѣчно, за гдѣто са кассиралъ лакея имъ Ив. Даневъ! Закона не билъ съдържалъ да се кассиратъ стипендиантитъ! Е тѣй я, сѣдѣ като похарчатъ 12 хиляди лева народни пари, да ги приемемъ и за депутати и да имъ плащаме по 15 лева на день, динъ какъ, а да не служатъ на държавата съгласно закона и задължението имъ. Хубава работа!

Въ Парижъ холерата още не е изчезнала, ежедневно умирали отъ 8 до 12 души.

Ромжския кралъ и кралицата се намиратъ въ Виена, гдѣто биле приети твърдѣ любезно отъ наследника и наследницата.

Арменския патриархъ Н. Б. Нарсесъ въ Цари-градъ, билъ намѣренъ мъртавъ на леглото му отъ Духовния свѣтъ, който отишелъ да приема оставката му.

„Сръдець“ извѣстява, че г. Славейковъ минист. на Вѣтр. дѣла, билъ нападнатъ по сръдѣ пладнѣ отъ нѣкой си разбойникъ Пановъ.

Австрийското правителство забранило внасянието на свинье изъ други държави въ Авестия, отъ което много търговци претърпели голѣми загуби.

Султана заповѣдалъ да се продължатъ преговоритъ съ дружеството на вѣсточнитъ желѣзници.

До днесъ, Кинезеката войска не е носила никаква униформа, а за да се разпознаватъ отъ другитъ граждани, войницитъ носили на гърдитъ си четверо-жгълна таблица съ надписъ „Пингъ“ (войникъ). И Кинезекия богъ на войната, на когото фигурата стояла въ храма Та-Киевъ въ Пекингъ, билъ облеченъ въ обикновено гражданско облѣкло. Нъ сега сж въвежда и тамъ европейска униформа. и сѣкнй родъ войска ще носи особена форма. Священницитъ повдигнали въпросъ: какво облѣкло ще се даде на военния Богъ? Министра на просвѣщението заповѣдалъ, да се остави при него въ храма новата униформа и той да си избере, която иска.

ИЗВѢСТИЕ

Дава си подъ наемъ една къща, находяща се въ улица Скобелевска подъ № 2152, съ 4 стаи и поница, прѣдъ ставтъ особень калядръ съ особена готварница, широкъ дворъ съ добра градина и лозье.

Койго желае да наеме тѣзи къща, нека се отнесе за споразумение до братия Ковачеви.

Руссе 5 Ноемврий 1884 год.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 18.

Комиссията по построяваннето въ гр. Варна храмътъ „Успѣние Пресв. Богородица“ честь има да объяви, че тегленнето на лотарийнитъ билети издадени за тая цѣль прѣзъ 1882 година, ще стане на 16-ий Декемврий т. г. въ помѣщеннето на Правителственний домъ, съгласно одобреній отъ Правителството Правилникъ.

Варна 2 Ноемр. 1884.

Председателъ: В. Христовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаний давамъ подъ наемъ 4 стаи и единъ голѣмъ салонъ и други три стаи и кухня отдѣлни. Които Г-да желаятъ да ги зематъ подъ наемъ, нека са отнесатъ до менъ.

Телемакъ Х. Целовъ.

ВЪ СКОРОПЕЧАТНИЦАТА НА В. „СЛАВЯНИНЪ“ ВЪ РУСЧУКЪ

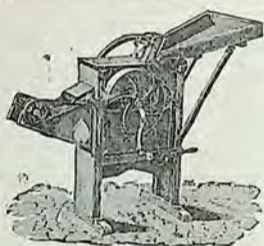
Намиратъ се готови съгласно правилника за счетоводството и дѣловодството на градскитъ общински управления издаденъ отъ Министерството за 1885 год. слѣдующитъ форми:

- Платежна заповѣдъ.
- Вѣдомость за заплатитъ на служащитъ
- Входящи Дневникъ.
- Исходящи Дневникъ.
- Разсилна Книга.
- Опись на писмата.
- Списъкъ за дѣлата.
- Квитанционна Книга.
- Главна книга за приходитъ.
- Главна книга за расходитъ
- Окладна книга и др и др.

За земледѣлческитъ касси:

Книга: Главна, Вилдова, Дневникъ, записи, удостовѣрение и вѣдомости.

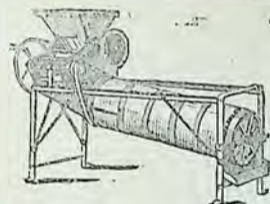
При поръчваннето на нѣкоя книга, трѣбва да се означава, колко листа да съдържа. Съка поръчка се приема съ благодарение и пзвършва бързо.



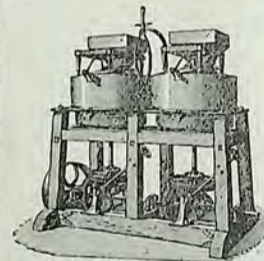
Машина за трошение кукурусъ.



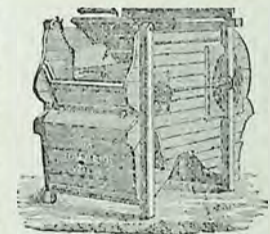
Машина за стискание гроздие. (Система Раушенбахъ.)



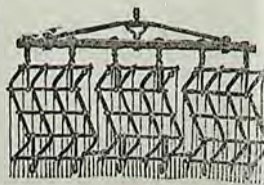
„Триоръ“ за раздѣляние жито и яченикъ отъ ржжъ, кълици и отъ сички нечистоти.



Воденица съ 1, 2 и 3 камъци, също и локомобили (парни машини).



Ветрилница за пречиствание храната отъ плѣвата.



Вланъ на оранъта.

Алекс. Векслеръ  
РУССЕ.

ПРЕПОРЪЧВА СВОЯ СКАДЪ отъ машини, за Земледѣлнето, Воденичарството и Лозарството, донесени отъ най-първитъ фабрики на Европа и Америка ВЪ БОГАТЪ ИЗБОРЪ. Увѣрява че веичкитъ тия машини сж оригинални, безъ никакво измѣнение или емитация, които състоятъ отъ най-добъръ материалъ. — Цѣни твърдѣ умѣренни безъ спוגаждане.



Машина за раздробяване слама.



Плугъ (рало) разни.



Воденични камъци, френски, нѣмски и унгарски.



Машина за сѣяние жито и яченикъ